

Anonimizētā versija

Tulkojums

C-317/21 – 1

Lieta C-317/21

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2021. gada 21. maijs

Iesniedzējtiesa:

Tribunal d'arrondissement (Luksemburga)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2021. gada 12. februāris

Prasītāji:

G-Finance SARL

DV

Atbildētājs:

Luxembourg Business Registers

Rīkojums 2021TALCH02/00245, piemērojot loi du 1/5] janvier 2019 instituant un Registre des bénéficiaires effectifs [2019. gada 15. janvāra Likuma, ar ko izveido Patieso labuma guvēju reģistru], 7. un 15. pantu

[..]

Strīdā (lietas numurs TAL-2020-10209)

starp:

1) Saskaņā ar Luksemburgas tiesībām reģistrētu sabiedrību ar ierobežotu atbildību, **G-FINANCE SARL**, kura dibināta un kuras juridiskā adrese ir [..] Luksemburgā [..],

2) **DV**, [..], kurš dzīvo [..] Luksemburgā [..],

prasītāji [..]

un:

ekonomisko interešu grupu **LUXEMBOURG BUSINESS REGISTERS**, saīsināti – **LBR**, kas reģistrēta [..] Luksemburgā, [..] kā Patieso labuma guvēju reģistra pārvaldītāja;

atbildētāja, [..]

[..]

Šajā datumā atklātā tiesas sēdē izdod **[oriģ. 2. lpp.]**

šādu rīkojumu:

Fakti

Ar 2019. gada 15. novembra vēstuli, kas adresēta Patieso labuma guvēju reģistram (turpmāk tekstā – “PLGR”), sabiedrība ar ierobežotu atbildību *G-FINANCE SARL*, pamatojoties uz 2019. gada 15. janvāra Likuma, ar ko izveido Patieso labuma guvēju reģistru (turpmāk tekstā – “Likums”), 15. pantu, iesniedza lūgumu ierobežot piekļuvi informācijai par tās patieso labuma guvēju.

Ar 2020. gada 30. novembra ierakstītu vēstuli PLGR pārvaldošā ekonomisko interešu grupa *LUXEMBOURG BUSINESS REGISTER* (turpmāk tekstā – “LBR”) atteicās apmierināt šo lūgumu.

[..]

Pušu prasījumi un pamati

G-FINANCE un ***DV*** galvenokārt lūdz:

- atcelt 2020. gada 30. novembra lēmumu par atteikumu un atzīt 2019. gada 15. novembra pieteikumu par piekļuves ierobežošanu par pamatotu;
- līdz ar to izdot rīkojumu *LBR* atļaut piekļūt Likuma 3. pantā minētajai informācijai attiecībā uz *DV* saistībā ar *G-FINANCE* vienīgi valsts iestādēm, kredītiestādēm un finanšu iestādēm, kā arī tiesu izpildītājiem un notāriem, kas darbojas kā publiskās varas amatpersonas, 3 gadu laikā, sākot no rīkojuma izdošanas dienas, vai arī no 2020. gada 30. novembra, lēmuma par atteikumu pieņemšanas datuma, vai arī no 2019. gada 15. novembra, pieteikuma par piekļuves ierobežošanu iesniegšanas datuma;
- piespriest *LBR* publicēt paziņojumu par piekļuves ierobežošanu atbilstoši Likuma 15. panta 4. punktam;

- pretējā gadījumā, nodot izskatāmo lietu *LBR*, lai tā pieņemtu lēmumu par piekļuves ierobežošanu par labu *DV* saistībā ar *G-FINANCE*,
- piespriest *LBR* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā instancē;
- izdot rīkojumu par pieņemamā rīkojuma pagaidu izpildi bez nodrošinājuma.

Pakārtoti, kamēr nav veiktas citas darbības, prasītāji lūdz apturēt tiesvedību un uzdot [Eiropas Savienības Tiesai (turpmāk tekstā – “EST”)] [...] prejudiciālus jautājumus [...]: **[oriģ. 3. lpp.]**

[*omissis*: priekšlikums uzdot Tiesai prejudiciālus jautājumus]

Papildus pakārtoti, tie lūdz apturēt tiesvedību un uzdot *Cour constitutionnelle* [Konstitucionālā tiesa] šādus prejudiciālus jautājumus [...]:

[..]

[*omissis*: **[oriģ. 4. lpp.]** priekšlikums uzdot *Cour constitutionnelle* [Konstitucionālā tiesa] prejudiciālus jautājumus]

Lūguma pamatojumam prasītāji norāda, ka *G-FINANCE* ir 2003. gadā izveidota ģimenes holdinga sabiedrība, kas ietilpst *Giorgetti* grupā, savukārt tās faktiskais īpašnieks [ir] *DV* [...].

Tie nekritizē ne PLGR principu, ne mērķus cīņā pret noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizāciju un terorisma finansēšanu, bet gan to, ka piekļuve informācijai par patiesajiem labuma guvējiem ir pieejama ikvienai personai saskaņā ar Direktīvas (ES) 2015/849 30. pantu un Likuma 12. pantu, turklāt nepamatojot likumīgu interešu esamību.

Prasītāji, pirmkārt, secina, ka Eiropas Savienībai nav kompetences pieņemt tiesību aktus sabiedrības piekļuves PLGR jomā, jo šādi noteikumi nenovērš šķēršļus pārvietošanās brīvībām un nesekmē būtisku konkurences izkropļojumu novēršanu, kas tomēr esot pamatnosacījumi Eiropas Savienības kompetences esamībai.

Tie arī apgalvo, ka ar tiesību normām, ar kurām tiek noteikta sabiedrības piekļuve PLGR ietvertajai informācijai, tiek pārkāpts samērīguma princips, kas ietverts Līguma par Eiropas Savienību (turpmāk tekstā – “LES”) 5. panta 4. punktā. Strīdīgais noteikums esot nepilnīgs, tam neesot nekādas lietderīgas iedarbības un tas esot diskriminējošs.

Sabiedrības piekļuve informācijai par patiesajiem labuma guvējiem turklāt apdraudot noteiktas pamattiesības, kas ir nostiprinātas Eiropas [Savienības] Pamattiesību hartā (turpmāk tekstā – “Harta”), un vispārējo Eiropas Savienības tiesību principu attiecībā uz komercnoslēpuma aizsardzību.

Jānorāda, ka to prasības pieteikumā izklāstītie apsvērumi par Hartas 7. un 8. panta pārkāpumu netika atkārtoti mutvārdu paskaidrojumos, jo šie jautājumi jau ir tikuši nodoti EST izvērtēšanai vairākos prejudiciālajos jautājumos.

Prasītāji tomēr apgalvo, ka datu par sabiedrību patiesajiem labuma guvējiem un līdz ar to ar akcionāru struktūru saistīto datu atklāšana apdraudētu komercnoslēpumu, jo konkurenti no tā varētu secināt un saprast, kādos tirgos uzņēmumi darbojas vai darbosies, secināt stiprās un vājās puses, kā arī spēku samēru uzņēmumos. Vairs netiktu aizsargāta ar sabiedrības kapitālu saistīto darījumu anonimitāte, kas varētu būt komercnoslēpuma pārkāpums.

Sabiedrības piekļuve informācijai par patiesajiem labuma guvējiem esot arī Hartas 16. panta, kurā tiek garantēta darījumdarbības brīvība, pārkāpums, jo tādējādi tiktu atļauts izsekot veidam, kādā tiek organizēta komercdarbība, šādi sniedzot sabiedrībai iespējas veikt agresīvu ekonomisko spiegošanu [oriģ. 5. lpp.°] un piemērot ietekmes stratēģiju, kas izraisītu sabiedrību ekonomiskās uzraudzības sistematizēšanu un ļautu atklāt to ieguldījumu stratēģijas.

Piekļuve informācijai par patiesajiem labuma guvējiem tādējādi pārkāptu darījumdarbības brīvību un līdz ar to vienotā tirgus četras pamatbrīvības, proti, preču, personu, kapitāla un pakalpojumu brīvu apriti.

Prasītāji turpina, apgalvojot, ka esot pārkāpts Hartas 12. panta 1. punkts par pulcēšanās un biedrošanās brīvību, jo, ja sabiedrībai tiktu piešķirta piekļuve informācijai par patiesajiem labuma guvējiem, tam būtu atturoša ietekme uz ieguldījumiem sabiedrībās.

Tie arī secina, ka ir pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips, kas izriet no Hartas 20. panta, jo sabiedrībām un citām juridiskajām personām tiek piemērota atšķirīga attieksme, salīdzinot ar trastiem, ciktāl piekļuve informācijai par to patiesajiem labuma guvējiem attiecoties vienīgi uz “jebkuru fizisku vai juridisku personu, kas var pierādīt, ka tai ir likumīgas intereses”. [Tie] uzskata, ka atšķirīga attieksme pret dažādām juridisko personu kategorijām neesot pamatota.

Šķēršļi pamattiesībām, privātās un ģimenes dzīves neaizskaramībai un personas datu aizsardzībai turklāt neatbilstot Hartas 52. panta 1. punkta nosacījumiem, it īpaši samērīguma principa neievērošanas dēļ.

Pamattiesību ierobežojums neesot nedz samērīgs, nedz nepieciešams un nekalpojot no direktīvas izrietošo mērķu, proti, cīņas pret nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un terorisma finansēšanu, sasniegšanai.

LBR kā PLGR pārvaldītāja jautājumu par nepieciešamību uzdot prejudiciālus jautājumus EST atstāj tiesas ziņā.

Vērtējums

Saskaņā ar Likuma 15. panta 1. punktu “reģistrēts juridisks veidojums vai patiesais labuma guvējs, izskatot katru gadījumu atsevišķi un turpmāk minētajos ārkārtas apstākļos, pamatojoties uz pienācīgi pamatotu pārvaldnieka lūgumu, var pieprasīt ierobežot piekļuvi 3. pantā minētajai informācijai tā, lai tai varētu piekļūt tikai valsts iestādes, kredītiestādes un finanšu iestādes, kā arī tiesu izpildītāji un notāri, kas darbojas kā publiskās varas amatpersonas, ja šāda piekļuve patieso labuma guvēju pakļautu nesamērīgam riskam, krāpšanas, nolaušanās, šantāžas, izspiešanas, aizskaršanas, vardarbības vai iebiedēšanas riskam vai ja patiesais labuma guvējs ir nepilngadīgs vai citā veidā juridiski rīcībnespējīgs”.

Saskaņā ar šo pantu LBR un – gadījumā, ja lēmums par atteikumu tiek pārsūdzēts – apgabaltiesas komerclietu tiesu palātas priekšsēdētājam katrā atsevišķā gadījumā, ņemot vērā subjektīvus faktorus, ir jāizvērtē, vai pastāv ārkārtas apstākļi, kas pamato piekļuves PLGR ierobežojumu. **[oriģ. 6. lpp.]**

Jākonstatē, ka šādā paša prasībā [...] *Tribunal d'arrondissement de Luxembourg* [Luksemburgas apgabaltiesa] Luksemburgā [...] līdzīgas lietas kontekstā jau ir uzdevusi vairākus prejudiciālus jautājumus par jēdzienu “ārkārtas apstākļi”, “risks” un “nesamērīgs” interpretāciju Likuma kontekstā, proti:

[..]

[..] **[oriģ. 7. lpp.]**

[..]

[..] **[oriģ. 8. lpp.]** [*omissis*: Tiesai lietā C-37/20 uzdoto prejudiciālo jautājumu formulējums]

Pamatojoties uz 2020. gada 13. oktobra rīkojumu, esam arī iesnieguši EST šādus prejudiciālus jautājumus:

[..]

[..] **[oriģ. 9. lpp.]**

[..]

[..] **[oriģ. 10. lpp.]** [..]

[*omissis*: Tiesai lietā C-601/20 uzdoto jautājumu formulējums]

Lai gan prasītāju c) apakšpunktā ierosinātais prejudiciālais jautājums jau ir ticis uzdots EST un līdz ar to tas netiks uzdots vēlreiz, pārējie prejudiciālo jautājumu priekšlikumi vēl nav nodoti EST.

Tomēr esam konstatējuši, ka a) apakšpunktā ietvertais jautājums, proti, par apgalvoto Eiropas Savienības kompetences pieņemti tiesību aktus tiesību piekļūt informācijai par patiesajiem labuma guvējiem jomā neesamību, jo šāda pasākuma mērķis nav novērst šķēršļus aprites brīvībām vai veicināt būtisku konkurences izkropļojumu novēršanu, nav pamatots.

Nevar noliegt, ka cīņa pret noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un terorisma finansēšanu ietilpst Eiropas Savienības kompetencē, piemērojot LES un Līgumu par Eiropas Savienības darbību (LESD). Eiropas Savienības kompetenci neietekmē tas, ka speciālā tiesību norma **[oriģ. 11. lpp.]** direktīvā, kuras jomā ietilpst šī kompetence, attiecīgā gadījumā var būt pretrunā Eiropas Savienības pamatprincipiem.

Jautājums, kas ietverts b) apakšpunktā, attiecas uz samērīguma principu, kas ir paredzēts tostarp LES 5. panta 4. punktā, kurā ir noteikts, ka “saskaņā ar proporcionalitātes [samērīguma] principu Savienības rīcības saturs un veids ir samērīgs ar Līgumu mērķu sasniegšanai nepieciešamo”.

Saskaņā ar 2018. gada Direktīvas [2018/843] 30. apsvērumu “*Publiska piekļuve informācijai par faktiskajiem īpašniekiem ļauj pilsoniskajai sabiedrībai, tostarp preses vai pilsoniskās sabiedrības organizācijām, labāk kontrolēt informāciju un veicina to, ka saglabājas uzticēšanās uzņēmumu darījumu un finanšu sistēmu integritātei. Tas var veicināt korporatīvo un citu juridisko vienību un juridisko veidojumu ļaunprātīgas izmantošanas nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas nolūkā apkarošanu, palīdzot izmeklēšanai un ietekmējot reputāciju, ņemot vērā, ka ikviens, kas iesaistīsies darījumos ar tiem, zinās, kas ir to faktiskie īpašnieki. Tas arī atvieglo savlaicīgu un efektīvu informācijas pieejamību finanšu iestādēm, kā arī valsts iestādēm, tostarp trešo valstu iestādēm, kas iesaistītas šādu noziegumu apkarošanā. Piekļuve minētajai informācijai arī palīdzētu izmeklēt nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu, ar to saistītus predikatīvus noziegumus un teroristu finansēšanu*”.

34. apsvērumā ir precizēts, ka “*pastiprināta sabiedrības kontrole veicinās to, ka tiek novērsta juridisku personu un juridisku veidojumu ļaunprātīga izmantošana, tostarp nodokļu apiešanu. Tādēļ ir svarīgi, lai informācija par faktiskajiem īpašniekiem aizvien būtu pieejama, izmantojot valstu reģistrus un reģistru savstarpējās savienojamības sistēmu, vismaz piecus gadus pēc tam, kad beidzis pastāvēt pamatojums tam, lai reģistrētu informāciju par trasta vai līdzīga juridiska veidojuma faktisko īpašnieku. Tomēr dalībvalstīm būtu jāspēj ar likumu atļaut informācijas par faktiskajiem īpašniekiem, tostarp personas datu, apstrādi citiem nolūkiem, ja šāda apstrāde atbilst sabiedrības interesēm un būtu nepieciešama un samērīga demokrātiskā sabiedrībā leģitīma mērķa sasniegšanai.*”

Šajā gadījumā noteikumi par PLGR esošās informācijas pieejamību sabiedrībai iekļaujas cīņā pret noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un terorisma finansēšanu. Nav skaidri zināms, kādu iemeslu dēļ būtu nepieciešama maksimāla

PLGR atvēršana sabiedrībai, tostarp bez pienākuma reģistrēties un, nemaksājot maksu par tiesībām piekļūt PLGR, lai sasniegtu paredzētos mērķus.

Līdz ar to prasītāji pamatoti vēlas iesniegt jautājumu EST par veikto pasākumu samērīgumu attiecībā pret sasniedzamo mērķi, tādēļ strīdīgais jautājums ir jānodod EST vērtējumam.

Hartas 12. pantā ir noteikts, ka *“ikvienai personai ir tiesības uz mierīgas pulcēšanās un biedrošanās brīvību visos līmeņos, jo īpaši [oriģ. 12. lpp.] politiskajā, arodbiedrību un pilsoniskajā jomā, kas nozīmē tiesības ikvienam veidot arodbiedrības un stāties tajās savu interešu aizstāvībai.”*

Prasītāji apgalvo, ka informācijas par patiesajiem labuma guvējiem izpaušana sabiedrībai radītu atturošu ietekmi uz ieguldījumiem sabiedrībās un citās juridiskajās personās. Savā analizē tie pamatojas uz EST 2020. gada 16. jūnija spriedumu (C-78/18), kurā ir atzīts, ka valsts likumam, kurā ārvalstu atbalstu saņemošajām organizācijām ir paredzēti sistemātiski reģistrācijas pienākumi, var būt atturoša iedarbība uz ārvalstīs dzīvojošu ziedotāju dalību, un tādējādi ar to tiek ierobežotas tiesības uz brīvu biedrošanos.

Jānorāda, ka tiesības uz biedrošanās brīvību ir uzskatāmas par *“vienu no demokrātiskas un plurālistiskas sabiedrības pamatiem, jo tās dod pilsoņiem iespēju kopīgi rīkoties kopējo interešu jomā un tādējādi veicināt sabiedrisko norišu pienācīgu darbību”* (EST, virspalāta, 2000. gada 18. jūnijs, lieta C-78/18, 110.–114. punkts, *Europe 2020*, 243. komentārs, D. Simon).

Komercesabiedrības, tāpat kā *G-FINANCE*, mērķis ir rīkoties nevis kopējās interesēs, bet gan tās akcionāru un patieso labuma guvēju interesēs. No tā ir jāsecina, ka uz komercesabiedrībām neattiecas tiesības uz biedrošanās brīvību, līdz ar to apgalvotais Hartas 12. panta pārkāpums ir jānoraida un tādējādi ar to saistītais prejudiciālais jautājums nav jāuzdod EST.

Saskaņā ar Hartas 16. pantu *“darījumdarbības brīvību atzīst saskaņā ar Savienības tiesību aktiem un valstu tiesību aktiem un praksi”*.

Prasītāji apgalvo, ka ar strīdīgajām tiesību normām par piekļuvi PLGR informācijai tiekot pārkāpta darījumdarbības brīvība, ļaujot ikvienam pārbaudīt un analizēt sabiedrību un citu juridisko personu akcionāru struktūras un atklāt veidu, kādā tās organizē savu komercdarbību. Piekļuve šādai informācijai it īpaši ļautu uzzināt, kurā brīdī fiziskas personas kļūst par sabiedrību akcionāriem vai beidz par tādiem būt, kas ļautu īstenot agresīvu ekonomisko spiegošanu un īstenot ietekmes stratēģijas. Šādā veidā tiktu radīts šķērslis uzņēmējdarbības garam.

Ņemot vērā EST judikatūru, darījumdarbības brīvībai ir ļoti plaša piemērošanas joma, kas ietver *“ikvienam uzņēmumam brīvi rīkoties atbildības, kas tam ir par savu darbību, robežās ar tā rīcībā esošajiem saimnieciskajiem, tehniskajiem un finanšu resursiem”* (*Tiesa*, 2014. gada 27. marts, lieta C-314/12, *UPC Telekabel Wien*, 49. punkts; *Europe 2014*, 229. komentrs, L. Idot), kā arī, pamatojoties uz

līgumslēgšanas brīvību, “*brīvība izvēlēties tirgus partneri, kā arī brīvība noteikt pakalpojuma cenu*” (EST, virspalāta, 2013. gada 22. janvāris, lieta C-283/11, *Sky Österreich*, 42. un 43. punkts: *GADLF* Nr. 26, 4. punkts).

Tāpat kā tiesības uz īpašumu, kas ir nostiprinātas Hartas 17. pantā, darījumdarbības tiesību plašo piemērojamību tomēr niansē to relatīvais vājums attiecībā pret vispārējām interesēm. **[oriģ. 13. lpp.]**

Saskaņā ar Tiesas nostiprināto formulējumu šīs tiesības ir “jāapskata, ņemot vērā to funkcijas sabiedrībā” un “[tām] var tikt piemēroti ierobežojumi ar nosacījumu, ka šie ierobežojumi faktiski atbilst vispārējo interešu mērķiem un attiecībā uz vēlamo mērķi nav uzskatāmi par nesamērīgu un nepieņemamu traucējumu, kas apdraud tādējādi garantēto tiesību pašu būtību” (piemēram, *EST, virspalāta, 2013. gada 15. janvāris, lieta C-416/10, Krizan, 113. punkts*) (*JurisClasseur Europe Traité*, 160. faksimils: Eiropas Savienības Pamattiesību harta, Nr. 59 un nākamie numuri).

Līdz ar to prejudiciālais jautājums par apgalvoto darījumdarbības tiesību pārkāpumu faktiski attiecas uz iepriekš minēto samērīguma principu.

Tomēr mēs uzskatām, ka pilnības labad prejudiciālais jautājums par Hartas 16. panta pārkāpumu ir jānodod [EST] vērtējuma sniegšanai.

Hartas 20. pantā ir noteikts, ka “visas personas ir vienlīdzīgas likuma priekšā”, savukārt 21. pantā ir noteikts, ka ir “aizliegta jebkāda veida diskriminācija, tostarp diskriminācija dzimuma, rases, ādas krāsas, etniskās vai sociālās izcelsmes, ģenētisko īpatnību, valodas, reliģijas vai pārliecības, politisko vai jebkuru citu uzskatu dēļ, diskriminācija saistībā ar piederību pie nacionālās minoritātes, diskriminācija īpašuma, izcelsmes, invaliditātes, vecuma vai dzimumorientācijas dēļ”.

Prasītāji uzskata, ka šie principi esot pārkāpti, ņemot vērā, ka ar 2018. gada Direktīvu [2018/843] ir ieviesta atšķirīga attieksme pret sabiedrībām un citām juridiskajām personām, no vienas puses, un trastiem un juridiskiem veidojumiem, kuriem ir tāda struktūra vai funkcijas, kuras ir līdzīgas trasta funkcijām, no otras puses, jo piekļuve trasta patieso labuma guvēju reģistriem attiecas vienīgi uz jebkuru fizisku vai juridisku personu, kas var pierādīt likumīgās intereses.

Tā kā arī trasti tomēr varētu tikt izmantoti nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai vai terorisma finansēšanai, atšķirīgā attieksme attiecībā uz piekļuvi reģistriem neesot pamatota un tādējādi esot vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums.

Tā kā nav precīza pamatojuma nepieciešamībai saglabāt atšķirīgu attieksmi pret šīm abām vienību kategorijām, EST saistībā ar to ir jāuzdod prejudiciālais jautājums.

Visbeidzot prasītāji norāda uz Eiropas tiesību vispārējā principa par komercnoslēpuma aizsardzību pārkāpumu, kas zināmā mērā esot līdzvērtīgs

tiesībām uz privātās dzīves neaizskaramību attiecībā uz juridiskām personām, un šīs tiesības esot pārkāptas ar apstrīdētajām tiesību normām.

EST komercnoslēpuma aizsardzību ir atzinusi par vispārēju principu (skat. spriedumus, 1986. gada 24. jūnijs, *AKZO Chemie* un *AKZO Chemie UK*/Komisija, 53/85, Krājums, 1965. lpp., 28. punkts, kā arī 1994. gada 19. maijs, *SEP*/Komisija, C-36/92 P, Krājums, 1-1911. lpp., 37. punkts).

Tā kā informācija par juridisko personu patiesajiem labuma guvējiem var sniegt sabiedrībai informāciju par akcionāriem un **[oriģ. 14. lpp.]** iekšējām varas spēlēm, ir pamats strīdīgo prejudiciālo jautājumu nodot izskatīšanai EST.

Šo iemeslu dēļ:

[..] lietu *inter partes* izskatošā *Tribunal d'arrondissement de Luxembourg* [Luksemburgas apgabaltiesa] Luksemburgā nolemj

[..]

apturēt tiesvedību un **uzdot** Eiropas Savienības Tiesai šādus jautājumus:

“*Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2018/843 (2018. gada 30. maijs), ar ko groza Direktīvu (ES) 2015/849 par to, lai nepieļautu finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai vai teroristu finansēšanai, un ar ko groza Direktīvas 2009/138/EK un 2013/36/ES, tiesību normas, tostarp tās 1. panta 15. punkta c) apakšpunkts, ar ko groza 30. panta 5. punktu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā (ES) 2015/849 (2015. gada 20. maijs) par to, lai nepieļautu finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai vai teroristu finansēšanai, kas grozīta ar iepriekš minēto Direktīvu (ES) 2018/843, ciktāl ar tām tiek piešķirtas tiesības piekļūt informācijai par sabiedrību un citu juridisko personu patiesajiem labuma guvējiem “ikvienam sabiedrības loceklim”,*

nav spēkā, jo tās:

- a) *pārkāpj samērīguma principu, kas ir nostiprināts tostarp LES 5. panta 4. punktā, un/vai*
- b) *pārkāpj Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 16. pantu (darījumdarbības brīvība), un/vai*
- c) *pārkāpj Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 20. pantu (vienlīdzība likuma priekšā) un 21. pantu (nediskriminācija), un/vai*
- d) *pārkāpj vispārējo Eiropas tiesību principu par komercnoslēpuma aizsardzību?”*

[..]